

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

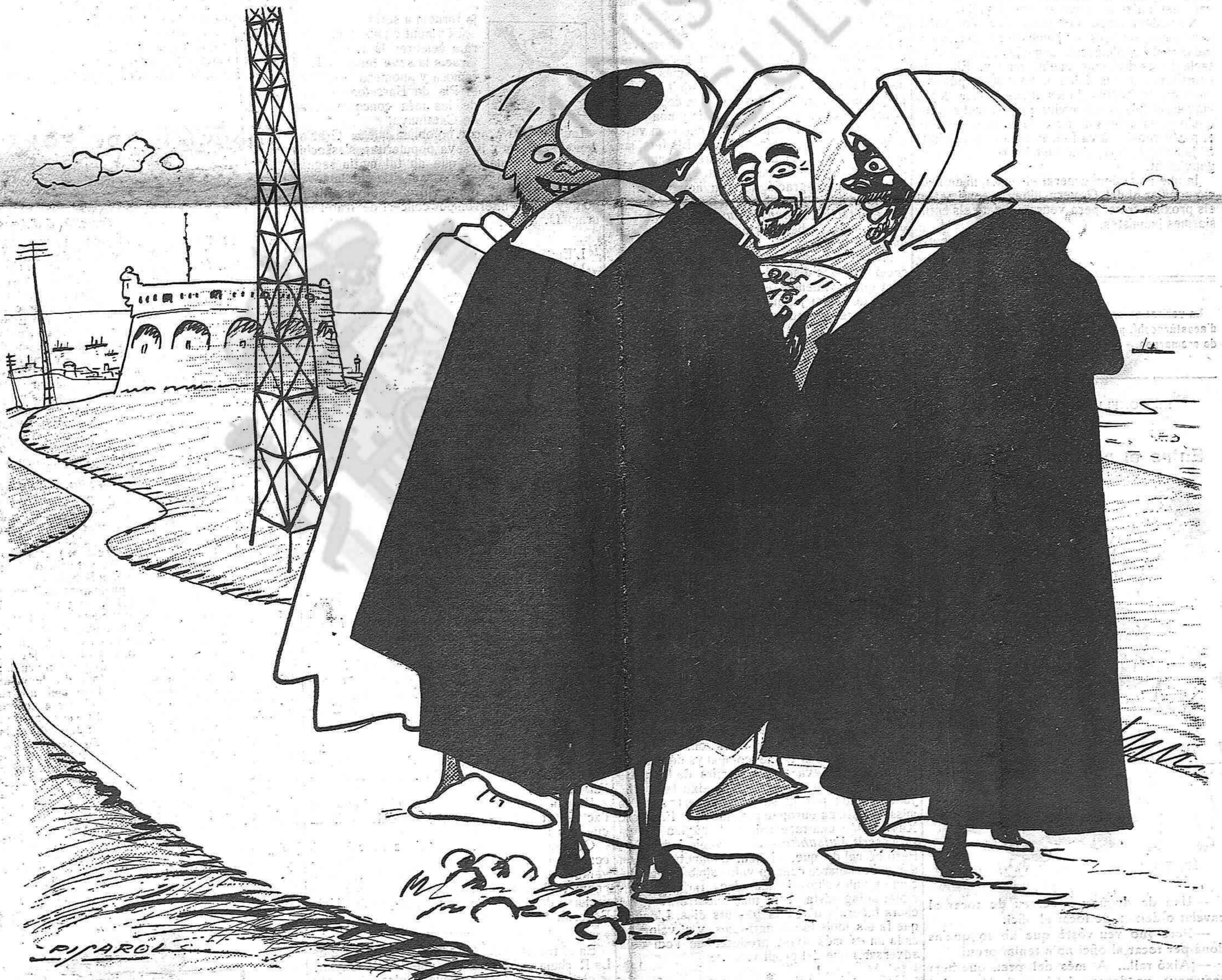
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La nova pau de Melilla

—¿De manera que, resoltament, anem a firmar el conveni?
 —Sí; però a darrera d'això que diu: pau y amistat eterna, poseuhi: eterna, fins per allà a mitjos d'Octubre.

La por de la multa

—¿Voleu ferme el favor, guardia, d'allunyarvos una mica?
 —¿Y eso?... ¿Qué hay?
 —¡Res!... Que'l carro se m'ha encallat, y ara, pera fer arrencar al animal, necessito renegar una estoneta.

El lerrouxisme no està per brocs

UBTEM que mai, y en cap partit polític, hagi passat lo que ab el lerrouxisme està passant.

El lerrouxisme es incapas de menar a terme una obra d'utilitat reconeguda. Les tasques profitoses, d'interès general, no s'han fet pera ell, que prefereix al mètode la bullanga, el crit sense solta y el discursar perquè sí.

En Zurdo de Olivares, que en mitg de la capitulació dels caps visibles del partit segueix essent republicà y revolucionari, cridà diumenge al poble, pera parlarli d'altra cosa que d'assumptes electorals. En Zurdo, que conserva la fè en les idees, que pretén de debò enderrocar la monarquia, volia conversar ab la massa sobre orientacions sociològiques. En Zurdo no es sospitós. La seva vida ha estat consagrada per enter a la causa del proletariat, del que sortí, y pel millorament del qual fa una pila d'anys que lluita desesperadament.

Doncs, encara que sembli mentida, no respongué la massa lerrouxisista a la veu d'en Zurdo, que tingué que sospendre la reunió per manca de concorrencia. La cortesia es, pera'ls lerrouxisistes, lletra morta. L'història d'en Zurdo, un dels comptats representants del lerrouxisme sortits de l'Ajuntament tan pobres com el dia que varen entrarhi, no té cap valor pera'ls fanàtics adoradors d'en Lerroux, que, com el seu amo, desprecien, potser, a hores d'ara, les situacions humils.

Se desprén del fet una ensenyansa més alta que tot lo que en la conferència l'orador pogués dir. En Zurdo, envellit abans d'hora en els combats socials y polítics, no deixarà de treure'n les conseqüències de rigor. Per de prompté compendrà que'l poble que acudeix al «Bosque» quan se tracta de promoure un avolat, de coartar la llibertat de la tribuna, y aparenta, en cambi, desconèixer el camí el dia que se'l crida pera parlarli a l'esperit, es un poble perdut pera la causa del progrés y de la llibertat. Un conglomerat incivil, sense redempció possible.

Endut per la seva bona fè, cregué en Zurdo poguer oficiar d'educador y d'apostol ab els seus, sense pensar que ni estan aquets per la resolució dels grans problemes socials, ni necessiten, en aquet sentit, que ningú els marqui orientacions de cap mena.

Pera la majoria del partit, la qüestió a resoldre, una y única, consisteix en la consecució de l'empleu que permeti viure a costa de l'Ajuntament. ¿Està en Zurdo en condicions de satisfer l'ansia de credencials que domina als seus correligionaris? ¿No? Doncs, que calli y fassi lloc als que poden repartir mercès.

Tota l'energia lerrouxisista-radical va encaminada an aquet fi. El lerrouxisme, que consideren alguns d'extirpació difícil, acabarà el dia que tots els militants estiguin inclosos en les nòmines de la ciutat.

Si, en lloc de parlar de sociologia, hagués dit en Zurdo que anava a repartir volants, el «Bosque» hauria resultat petit.

Sacrificarse (?) pera'la ciutat es més còmode que patir per les idees.

BAC DE RODA

TORBELLÍ

Es ell, es en Canalejas, el polític disparat, el ministre-tramontana, el frenesí, l'home-llamp!...

Arribat ara d'Otero, va al ministeri d'Estat, dicta cent catorze notes, reb a vint responsables y en quatre minuts despataxa un esmorzar de set plats.

Acabada aquesta feina, se'n va a Governació. Allà parla ab totes les provincies, veu a tots els delegats, repassa tots els assumptes d'actualitat palpitant y, cap a la Presidencia, ont l'estan esperant ja els repòrters dels diaris, els importadors de blat, els remaders de Galicia y els pescadors d'Alicant.

¿Són les dugues? Conferència ab el director del Banc. ¿Les dugues y mitja? Es l'hora d'inaugurar el Saló d'Art. ¿Les tres? A enraonà ab en Luque. ¿Les tres y quinze? Volant a l'estació. ¿Ont và?... A Segovia, a Toledo, tant se val: la qüestió es anar depressa, arribà a qualsevol part, fè allí dos o tres discursos y, a entrada de fosc, tornar a Madrid altra vegada fresc y trempat com un all.

Reposa l'home una estona y ¡cap a San Sebastián!, a veure a en García Prieto y a enterarse de com và el plet que seguim ab Fransa. ¿Ja té aquet punt ventilat? Al sleeping desseguida y, a tot vapor, cap avall.

¡Madrid!... Un horeta escassa per donà un petit repas als assumptes que hi ha en tramit, y, sense pendre descans, al automòbil y a corre, y a visità el prohòam A, y a veure l'ex-ministre M, y a obrí el Congrés dels Filats, y a tancar el de les Cretones, y a sopà ab uns concejals del ajuntament de Burgos, o ab el bisbe d'Alcalá, y altra volta al automòbil y altre cop a perorar, y vinga corre y més corre, y torna a San Sebastián y péga escapada a Otero

y puja al sleeping-car, y baixa'n, y tomba y gira com un vent desenfrenat.

Y això es tot. Rodar contínuo, ara vinc, ara me'n vaig, cent kilòmetres per hora, trenta discursos per quart, un escampall de promeses, un reguitzell de grans plans, munts de frases ensucrades, prodigis d'activitat, però fets, actes plausibles dels que deixen rastre, ¡cap!

C. GUMA

HORES DE CALMA

PLANA sobre la política espanyola la calma silenciosa dels estius... El soroll de les lluites s'ha apaivagat y com un parèntesis d'espera s'ha obert...

Aquells que parlen de qüestions polítiques, no parlen d'una actualitat existent, sinó dels fets que poden venir, de les coses que potser succeiran... Passat l'estiu, passat l'estiu..., veus aquí la condició de temps que acompanya totes les converses sobre la política d'aquet país.

Mentres l'estiu passa, mentre la tardor ve, en aquesta calma de les estivals diades, guaiem també per la finestra oberta y mirem un poc enllà. Al tornar l'activitat y el moviment, ¿per ont s'encaminarà la política d'Espanya?

Es indubtable que en Canalejas té avui, en les seves mans, la direcció, no ja del Govern, sinó de la marxa total de la política espanyola. De la seva actitud depèn tot, o quasi tot. Segons lo que ell fassi, faran els demés.

Sab en Canalejas que, en el seu relativament llarg període de govern, no ha realitzat cap de les reformes democràtiques y laicistes inscrites un dia en la seva bandera de propaganda y de batalla. Ha solucionat el conflicte que's va crear a la corona, que no volia an en Moret y que no podia tornar an en Maura. Aixís s'han escoltat tres anys. Si l'única missió d'en Canalejas era servir de pont an en Maura, aquesta missió ja l'ha complerta. Perque, diguis lo que's vulgui, el pont pera la tornada del polític mallorquí al poder ja està ben extès. Pera passar-lo, no hi hà, desgraciadament, cap dificultat seria.

Aixís, lògicament, la raó de la vida ministerial d'en Canalejas ha desaparegut. L'hora de cedir el lloc al veritable propietari es arribada. Per això el mateix Canalejas ha dit: «A principis de l'any nou, quan la situació econòmica estarà legalisada y s'hauran de convocar les eleccions de diputats provincials, aleshores arribarà el moment de parlar d'un cambi de ministeri, de veure si m'quedo ja o si ve en Maura».

A pesar de lo que en Canalejas ha dit algun

cop, no es cert que tingui ganes de deixar l'alt lloc que ocupa. N'ha tingut intencions en les estones de negre pessimisme que la seva neurastenía li produeix. Però bentost s'ha repensat. Si: en Canalejas vol seguir en la presidencia del Consell, ab qual fi ha decidit enarborar altre cop aquella bandera vermella que un dia li va servir pera les seves propagandes radicals. Y's proposa remoure l'anti-clericalisme, el civilisme, la llei d'associacions, la llei del divorci, la llibertat religiosa...

En la calma d'aquest estiu, el nostre home prepara la vinenta campanya oratjosa. A l'altra banda del cel serè, se congria la nuvolada, la bona nuvolada, que ha de produir purificadores tempestes. Aixís se diu. Emperò, tractant-se de qui's tracta, sotmès a l'influència de tots els vents inconstants, cal veure'ho pera creure'ho. Per la nostra part, quan ho veurem ho creurem.

FULMEN

Firmada per varies societats obreres del Pla de Barcelona, hem rebut la següent alocució:

«Compañeros, salud:

«Accediendo a requerimientos del Sindicato del Arte Fabril «La Constancia», celebrese una reunión de Juntas y Delegados que integran la Agrupación Obrera del Clot (S. Martín) calle de Juan I, número 5, para tratar de la imprescindible necesidad de organizar el núcleo más importante de Barcelona y que cuando sea un hecho su completa reorganización de acuerdo con los demás obreros pueda dar al traste a todos cuantos viven del sudor ajeno; de ninguna manera podíamos negar nuestro concurso a los compañeros del Arte Fabril, cuando sabemos que trabajan 11 y 12 horas diarias, con una temperatura de 40 grados para arriba, siendo constantemente atropellados por sus encargados que abusando del cargo que tienen se atreven muchas veces a ofender la castidad de nuestras esposas e hijas, haciéndoles objeto de burla, regañándolas si no aceptan ciertas proposiciones que están reñidas con su dignidad y decoro, para llegar el sábado y ganar a lo sumo de 14 a 18 pesetas teniendo que abandonar a seres tan queridos para dejarlos sin el cuidado que dada su corta edad tienen derecho a apeteecer.

«Por estas y otras razones que sería prolijo enumerar, en nombre de la entidades que suscriben y cumpliendo el acuerdo adoptado en la referida reunión de Juntas de hacer un llamamiento a todos los Sindicatos y Sociedades de Resistencia al Capital de Barcelona, para que con altura de miras considerando la mujer acreedora a un mayor respeto y descanso llevándola al terreno de la lucha, inculcándole todos los principios que informan el Sindicalismo moderno. Os invitamos a la reunión de Juntas, que tendrá lugar el día 11 de Agosto, a las nueve de la mañana en el local de la Unión Radical, Graciense, calle Salmerón, 37, Gracia.

«NOTA.—Las entidades o Sindicatos de Resistencia de Barcelona y su radio que por desconocer su domicilio social no reciban la circular, pueden darse por invidadas por cuanto no ha sido nuestro propósito eliminar a nadie que tenga derecho a intervenir.

«En nombre de las entidades que integran la Agrupación Obrera del Clot, se les agradecerá su asistencia para tratar de la organización del Arte Fabril.

«Cuyo acto tendrá efecto en el local de la Unión Radical Graciense, calle Salmerón, 37, el día 11 a las nueve de la mañana.»

La llibertat de jonolls

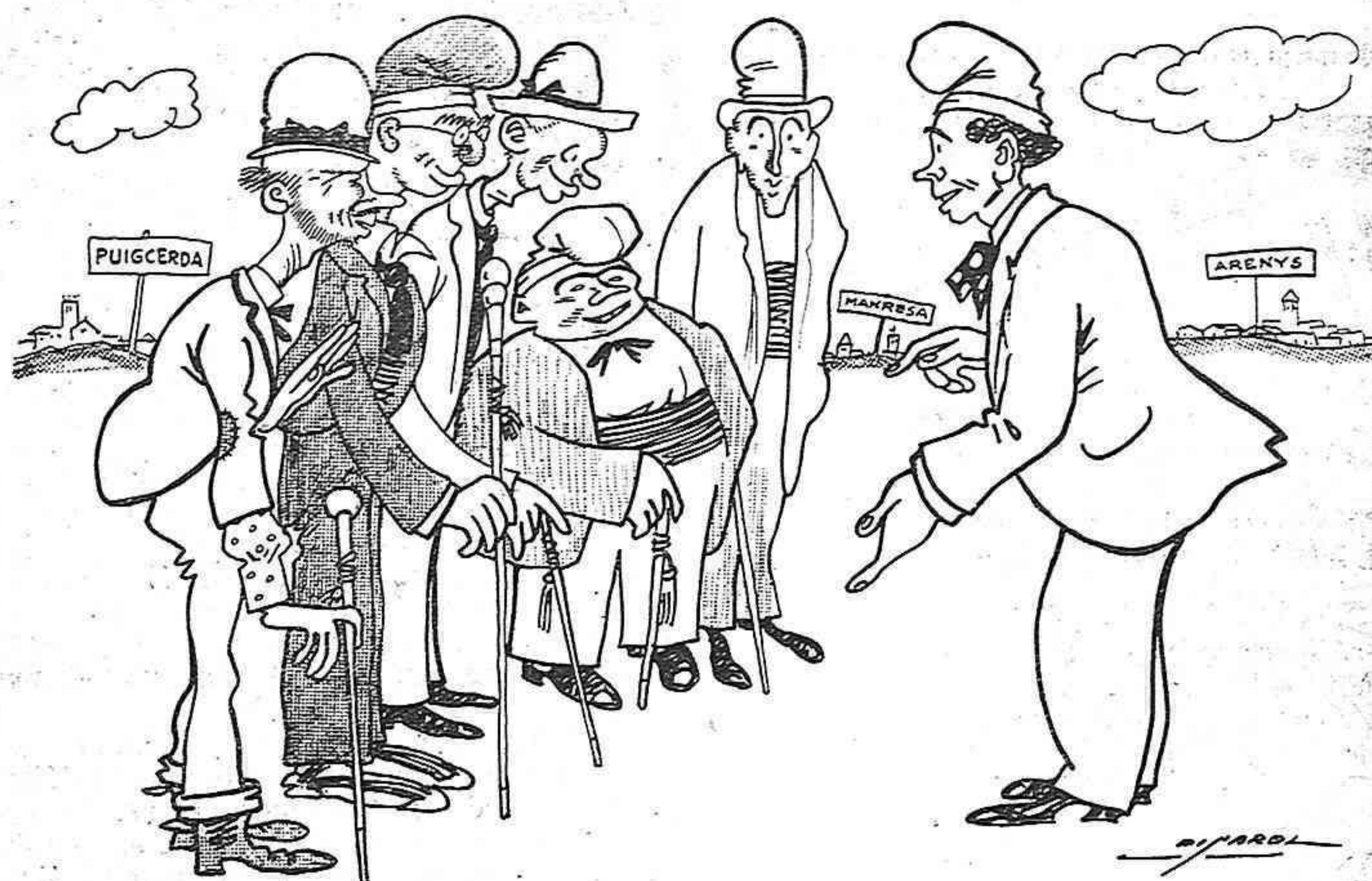
Si no fos ja sapigut que es una etiqueta falsa el dictat de liberal ab què vol pavonejarse davant del poble, el Govern, pera inspirar-li confiança; si no hagués vist ja tothom que, a pesar de les bravates llesades únicament pera atreure's a les masses, continúa, aquí, tenint més influencia! Sant Pare que a Roma no han tingut mai nostres notes diplomàtiques; el cas succeït al Ferrol daria una idea exacta de com và la llibertat religiosa, avui, a Espanya, ab tot y ocupà'l poder la pandilla democràtica.

Encara, en ple sigle vint, se castiga com a falta el fet de que un mariner s'abstingui d'ajonollarse a l'Església, al temps d'aisar el sacerdot l'hostia santíssima.

Si no fos que'l dir renegs, no veuríem també cosa privada, aquí mateix—y ab perdó—quin un n'hi caragolavem!

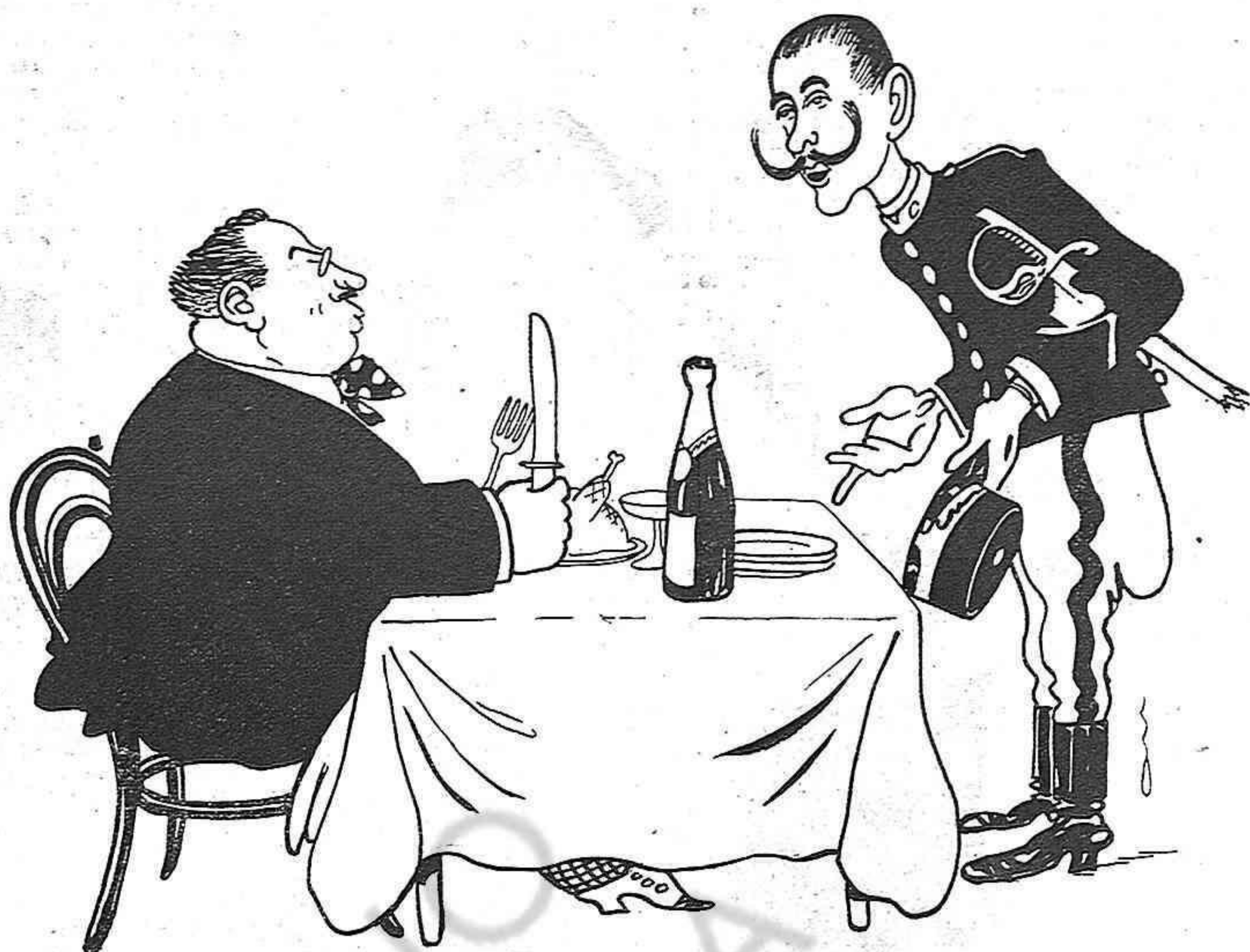
VERDUM

Conseqüències d'aquell viatge

—¿Còm estem de festa major, senyors arcaldes?
—Noi, aquest any te les hauràs d'espinyar. Ab la vinguda de donya Dallonses, varem gastar tots els diners que teniem.

L'últim cartutxo dels «paivantes»

—Don Alejandro, no'ns queda més recurs que vostè. ¿Quànt ne vol de venir a tirar a terra la república portuguesa?...

REPICS
Decididament, el país de les coses rares es Espanya. A Oviedo, el dilluns varen declarar-se en vaga... ¿saben qui? Els presos de la Presó Model.

Veritat es, per xò, que les seves pretensions eren modestíssimes.

No demanaven més que dugues coses: Millor calitat en el ranxo i un'hora més de passeig.

Si'ls presos tenien raó, lo que procedia era accedir a les seves demandes.

Perqué, ¿y si, exasperats per una injusta negativa, demà pujen de to y exigeixen, tot simplement, que se'ls obri la porta?

Y ja que som a Oviedo, no'ns en moguem.

A La Arena, petita localitat de la mateixa provincia, hi ha hagut un espantós motí.

¿Causa?

Purament clerical.

Tot ha vingut de que el bisbe, per raons que ell deu saberse, després d'haver tret del poble a un capellà que era l'idol dels areniscos, n'hi ha enviat un altre que ningú el vol.

Y tant no'l volen, que l'altre dia, —paraules textuales del *parte*— «pera que'l poble no'l matés mentres deia la missa», el pobre sacerdot va haver de celebrar l'acte en una posició molt parescuda a la dels criminals quan van de pas per les carreteres, aixó es, ab un guardia civil a cada costat...

Y en Noel, el bon Noel, que opina que la desgracia d'Espanya ve unicament dels toros!...

No, Noel candorós, no!...

Ve dels toros y ve d'altres coses que res tenen que veure ab les banyes.

Y si ho dubta, vagi a La Arena—aont no han vist toros en sa vida—y allí n'hi donaran més amples informes.

Els grans diaris de Madrid s'estan posant a l'altura de les tendes de comestibles.

Tots donen cupons, con *grandes regalos* o con *opción a magníficos premios*.

Ja saben lo que's fan, ja, aquets periódics. L'afició al cupó en aquet país, va generalisant-se cada dia més.

Y'l que no pot tallarlo d'un titul de la Deuda, se consola tallantlo d'un diari.

Segons noticies oficials, l'estat sanitari d'Espanya es altament satisfactori.

«Cap estiu—diu la nota que s'ha donat al public—s'havia disfrutat de tanta salut».

—Y doncs, els ciutadans que diariament son portats al cementiri—diran vostés—¿de que moren?—

Nosaltres no ho sabem.

Però, no morintse, a judicar per lo que diu el Govern, de malaltia, per forsa s'han de morir d'una d'aquestes dugues coses:

O de massa tips.

O de gana.

Escola catalana pera polissons

—Les advertetcho que si demà no me saben mejor la llissó, se quedarán ustedes sin dinar. Y ahora, á passechar un rato y á hacer un poco d'echercici práctico con las raspas.

Trifin vostés lo que'ls sembli més patriotic y més decorós.

Per les Lligues catòliques y Centres de defensa social ha sigut convidat ab un gran apat a la «Maison Dorée» el conegut carcunda Rafel Maria Lázaro.

Ben fet.

Ja s'ha acabat allò de celebrarho tot ab Te-deums y festes religioses. Ara, vingia teca y mam, y lo demés són trons.

Si Cristo tornés, no diria, com aleshores:

—¡Lázaro, levántate y anda!—

Avui diria:

—¡Lázaro, levántate y come!

Acaba de sortir a la llum pública l'obra pòstuma d'en Ferrer Guardia, *La Escuela Moderna*.

Si manés en Maura, a hores d'ara el llibre ja pararia a Montjuich. Aquesta nit hi pujarien els de la Congregació de la Mala Sang...

Y demà al mati... ¡pum!... el passarien per les armes.

S'està celebrant a Roma el novè aniversari del pontificat de Pio X.

Ab aquesta ocasió s'ha recordat altre cop que an el Pare Sant el persegueix el número 9.

Va esser 9 anys capellà, 9 anys arxiprest, 9 anys bisbe, 9 anys canceller y 9 anys patriarca.

Si ara compleix, doncs, els 9 anys d'esser Papa, que es l'ofici més enlairat dels missaires, ja cal que facturi les maletes...

A menos que vulgui tornar endarrera y fer 9 anys més d'escolà de Montserrat.

L'arcalde de Caldes de Montbuy ha proibit la manifestació republicana en honor de les víctimes del carlisme.

¿Per què haurà pres tan extrema resolució, el batlle susdit?

M'ho imagino.

Perquè deu creure que, tractantse de Caldes, els anims estarien massa caldejats.

Una noticia.

«Debido á su delicado estado de salud, hace tiempo que Sol no sale de su casa».

Vetaquí perquè aquest estiu no fa tanta calor com els passats.

¡Es clar!... ¡Si el Sol no surt!

Un subdit alemany va robar, fa dies, una cadena d'or al kaiser.

Ara l'autor del robo ha sigut detingut y està esperant el resultat del procés, que, segons diuen, serà alguns anys de cadena.

De modo que, al cap d'avall, el lladregot haurà sortit ab la seva...
Ab la cadena.

Els tradicionalistes de Solsona han sospès l'Aplec del Miracle.

D'això, a la meva terra, se'n diu prudencia. Y val la pena d'apuntarla, la prudencia d'uns carlinassos fervorosos del Miracle...

Doncs la seva actitud no deixa d'esser un altre miracle.

Els representants catòlics que han de sortir de Barcelona pera anar al Congrès Eucaristic de Viena, han acordat, a la tornada, detenirse «unos días en la alegre ciudad de París».

¡Molt ben pensat, què diantre!

Després dels quatre copets al pit, quatre puntadetes de can-can.

Després dels cants eucaristics, les *chansonnets* del Moulin Rouge.

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2256

- 1.ª XARADA I.—Autonomia.
- 2.ª ID. II.—Requetè.
- 3.ª ID. III.—Capellades.
- 4.ª ANAGRAMA I.—Presó-Repòs.
- 5.ª ID. II.—Agra-Gana.
- 6.ª TARGETA.—La creu de la masia.
- 7.ª CONVERSA.—Cadaqués.
- 8.ª JEROGLIFIC I.—Propina.
- 9.ª ID. II.—Com més aucells més ales.

Cavallers: I. C.: De dues, una. La que và a l'aigua es perquè la trobem de poc interès, políticament parlant.—Ramon Segarra: No m'acaba de fer la pesada.—Vint y cinc: ¿Còm, 25?... Un, y encara gracies.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: No estan pas tan malament, ¡què diable!...—A. R.: Massa extensió, pera dir tan poca cosa.—Ricardo Laffitte: El trobo una mica massa alambicat, y'm fa l'efecte de rebuscada concepció.—F. Llaveiol: Crec haverli dit alguna altra vegada: vostè escriu ab gracia y *soltura* y medeix els versos bastant bé; però no cuida els impars, que estan plens d'assonancies, y aixó es de molt mal gust. Ah, y la d'aquesta setmana, además, m'ha semblat un si es o no *papitesca*, y, per aixó, tampoc hi passem.—Eudald Sala: L'apellido de la senyora de la *targeta* se'm figura molt poc corrent. El jerooglific potser vagi, arreglat. Dic arreglat, perquè el final no es possible, segons la nova ortografia. Ara's diu *dues* y no *dugas*.—Josep Sangenis: Aprofitarem alguna coseta de lo que'ns envia.—Pere Bruach: Les trobo poc espontànies y escassament enginyoses.—M. Roca Cavallera: Les solucions, endevinades. La *targeta*, regular.—Pere Queraltó Tolosa: Si li varem dir que entraven en cartera, no dubti que hi són... o no hi són, per haverse publicat. Si ens vaga, ho repassarem.—J. R. (Monjos): D'aquets assumptes tan particulars, no'ns en podem ocupar.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a